

DACE LASENBERGA

SVEČU LĒJĒJS

Filosofiskas pārdomas

DACES LASENBERGAS
teksts un ilustrācijas

LILIJAS RIMICĀNES
mākslinieciskais noformējums

dacespasakas.lv

Bērnu audio pasakas, stāsti un dzejoļi no
autores. Lasa autore Dace Lasenberga.
Jums un Jūsu bērniem patiks.

ISBN 978-9934-534-97-3

© Dace Lasenberga, teksts, ilustrācijas, 2019
© L. Rimicāne, māksl. nof., 2019
© «Izdevniecība Avots», 2019

TRĪS PUTNI

REIZ senenos laikos kādā zemē, kur ziemās klejoja nevaldāmi vēji, bet vasaras bija tik īsas, ka kazrozes tik tikko spēja palaist brīvē savas pūkainās sēklas, dzīvoja kāds vīrs.

Viņš dzīvoja viens. Vīram nebija ne suņa, ne kaķa. Vasarās viņš klejoja pa mežiem, medīdams un gādādams ziemei malku, bet ziemās turējās pie mājas. Kurināja pavardu un klausījās vējos, kas dzenājās ap mājas pakšiem, draudot iebāzt mazo mājeli sev kabatā un aizstiept uz kādu viņiem vien zināmu vietu. Vīru vēji netraucēja. Pie vējiem viņš bija pieradis. Nekas netraucēja vīram darboties pa māju un domāt...domāt...

Reiz vīram bija suns. Uzticams, gudrs, stiprs... Bet tas bija kļuvis vecs. Kādā vasaras klejojuma laikā, dzenoties pakaļ medījumam, suns nomira, un vīrs bija spiests viņu apglabāt mežā, zem nelielas pundurpriedītes saknēm, lai lāči neizkašņā.

Pēc tās vasaras vīrs bija palicis gluži viens. Viņš nekad nebija vēlējies dzīvot tuvu blakus citiem cilvēkiem. Tāpēc savu mājeli bija uzslējis tālu no trokšņainā ciema. Daudzi vīru tāpēc uzskatīja par dīvaini.

Līdz šim savu izvēli vīrs nebija nožēlojis. Viņam patika plašumi, meži, kas gan nebija īpaši bagāti ar kokiem. Tajā zemē, kur vīrs dzīvoja, bija pārāk auksts. Koki nespēja izaugt tik lieli, lai ar galotnēm slietos tieši debesīs. Arī vēji to nepieļautu. Visi koki, kas uzdrošinājās augt šejienes mežos, bija pieplakuši zemei, lai tādējādi pasargātos no negausīgajiem vējiem. Ziemās šeit uzsniga tik dziļš sniegs, ka koki pamanījās pavisam paslēpties zem sniega segas. Tā bija vieglāk pārlaist garās ziemas.

Nupat atkal viena vasara bija pagājusi. Vīrs jau skaidri dzirdēja tālu mā rosāmos nevaldāmos vējus un redzēja tuvojamies puteņus, kas visu apkārtni padarīs baltu un paslēps acīm pat vasaras pēdas.

Tad atnāca ziema. Aiz vīra mājas loga putenis darīja savu darbu. Zāle vairs sen nebija redzama. Takas aizputinātas. Daudzi mazāki kociņi jau pazuduši kupenās. Ejot uz malkas šķūnīti pēc malkas, vīram nācās rakties caur dziļu sniegu.

Kādā dienā vīrs pavardā bija ielicis pēdējo malkas pagali un stūķēja kājās siltos kažokādas zābakus, lai ietu pēc malkas. Uguni pavardā pilnībā izlaist nedrīkstēja. Tad mājīnā būtu tikpat auksts kā ārā. Bet ārā bija auksts! Bija tik auksts, ka elpa sasala gaisā un to varēja paņemt rokās. Jā! Tik auksts bija.

Šajā aukstajā, gluži parastajā dienā vīrs nez kāpēc sajuta milzu skumjas. Nez no kurienes radušās, tās kopā ar sniegu krita viņam uz pleciem, rokām... Pie labākās gribas vīrs nevarēja pateikt, par ko tieši viņš skumst. Atmiņā uzpeldēja kādā senā vasarā zaudētais medību draugs. Vīrs atcerējās, kā viņi divatā bija klīduši pa mežiem, meklējami medījumus. Reiz abi bija uzgājuši gandrīz tieši vīrsu lācim, un vīrs līdz šim brīdim bija pārliecināts, ka suns toreiz izglāba viņam dzīvību, jo laicīgi bija zvēru saodis. Vīrs toreiz lāci bija redzējis savām acīm. Par laimi, tikai pa gabalu, jo tā bija lāču māte un ar viņu kopā bija lācēni.

– Ak! – vīrs nopūtās un apņēmīgi atgrūda mājiņas durvis, kas padevās ar grūtībām, jo sniegs pa nakti bija pacenties mājiņu ieputināt. Paņēmis sniega lāpstu, vīrs sāka atrakt taku uz malkas šķūnīti. Pašlaik putenis bija pierimis, un viņš bija nolēmis sanest istabā tā pavairāk malkas, lai katru dienu nebūtu jārokas caur biezo sniegu.

Vīrs raka un raka. Atpūtās un atkal raka. Pēkšņi, viņam rokot, sniegā pazibēja kas koši zils. Vīrs samirkšķināja acis, jo sniega baltums bija žilbinošs, un ieraudzīja...putnu. Putns bija pilnībā sniega aprakts un sasalis ragā, taču tik skaists, ka vīrs nespēja no tā atraut acis. Viņam likās netaisnīgi, ka tik skaistai radībai šādā veidā jābeidz dzīve. Vīrs nevarēja atstāt putnu šeit, kaut arī tas izskatījās miris. Ja tā – putnu pienācās apglabāt. Tāpēc vīrs centās to pēc iespējas saudzīgi atbrīvot no sniega gūsta. Vīrs dabūja krietni papūlēties, līdz tas izdevās. Viņa sirds gluži vai plīsa pušu, turot rokās auksto, nedzīvo, tik neparasti skaisto nekad neredzēto putnu. Visā savā mūžā vīra acis nebija skatījušas neko līdzīgu. Un viņš bija redzējis daudz... Viņš pazina visus apkārtnē dzīvojošos zvērus. Zināja to paradumus. Viņš bija ar acīm sekojis visiem putniem, kas šeit uzkavējās vasarās. Ziemā neviens putns te nevarēja izdzīvot vēju, sniega un aukstuma dēļ. Vīrs varēja aizsietām acīm izstaigāt apkārt esošos mežus, un viņš pazina visas sasniedzamās upes un ezerus. Vīrs patiešām bija redzējis daudz, bet šādu putnu viņš nekad nekur nebija manījis.

Putna spārni, kaut joprojām klāti sniega putekļiem, zaigoja koši zili. Putns nebija liels. To viegli varēja paņemt plaukstā, un, kad vīrs viņu tā turēja, tas šķita tik trausls. Vīrs nolēma nest atrasto putnu uz mājām. Atstājis sniega lāpstu iedurtu sniegā, tā arī neaizracies līdz malkas šķūnītim, vīrs gāja atpakaļ.

Pavardā vēl gailēja dažas ogles. Vīrs putnu saudzīgi nolika pie pašā pavarda uz vienīgā krēsla, apakšā palicis savus siltos cimodus. Ja tikai vīram būtu bijis dūnu pēlis, viņš tajā būtu guldījis atrasto putnu. Bet vīram nekā tāda nebija. Viņš nebija bagāts. Viņš par to pat nebija iedomājies. Līdz šim brīdim viņam nekas tāds nebija šķitis svarīgs. Tikai šobrīd viņš apjauta savu pieticīgo stāvokli. Visa mantība, kas vīram piederēja, bez pūlēm satilpa mazajā istabiņā, atstājot tajā vēl daudz brīvas vietas. Bez gultas, galda un krēsla vīram vēl piederēja spainis, katliņš, bļodiņa, krūze, karote un drēbes, kas viņam bija mugurā.

Vīrs vēl joprojām nezināja, ko iesākt ar savu atradumu. Šobrīd domāt nebija laika. Tūlīt, tūlīt izdzisīs pēdējās ogles pavidā. Vīrs atstāja putnu guļam uz saviem kažokādas cimdiem, bet pats aizsteidzās pēc malkas, ko tā arī nebija atnesis. Bez cimdiem, kailām rokām, viņš pabeidza atrakt taku līdz malkas šķūnītim un pavisam drīz atgriezās ar klēpi malkas. Ielicis pavidā vairākas pagales, vīrs aizsteidzās pēc vēl viena malkas klēpja.

Kad viņš atgriezās otrreiz, uguns pavidā jautri sprēgāja. Vīrs novilka sniegainos zābakus un savu padilušo silto jaku. Viņš ielēja krūzītē ūdeni no spaiņa, kuru iepriekš bija piepildījis ar sniegu, lai tas izkūst, un nolēma uzvārit tēju. Rokas bez cimdiem bija pamatīgi nosalušas.

Kamēr vīrs gaidīja uzvārāmos ūdeni, viņa domas un skatiens pievērsās putnam.

Tagad, esot siltumā, putns izskatījās kaut kā savādāk. Tas vairs nešķita miris, bet tikai aizmidzis. Sniegs, kas iepriekš bija apķēpis ap putna spalvām, bija izkusis.

Putna spalvas izskatījās tik zīdaini mīkstas un spožas, ka tā vien gribējās tām pieskarties.

– Ak! – nopūtās vīrs. – No kurienes tu esi uzradies? – Viņš pie sevis runāja, ar pašiem pirkstu galiem skardams gulošā putna spārnu galus. – Kā tu, mazā dzīvbiņā, esi te iemaldījies? Kā tu ko tādu esi uzdrīkstējies? Tik tālu lidot! Kā tu biji iedomājies stāties pretī klejojošajiem, negausīgajiem vējiem? Ko lai es ar tevi tagad iesāku? Tu šeit guli manā priekšā un, šķiet, esi pagalam, bet es tevi pat nevaru ar godu apglabāt, sniegs to neļauj un zeme arī ir sasalusi. Ak! Nekas! Šobrīd atpūties. Pēc tik ilgas gulēšanas sniegā pasildies pie pavarda uz maniem cimdiem! Tad jau redzēs, ko iesākt tālāk. Ak!

Vīrs atkal atcerējās savu draugu suni un vēl visu to, ko kādreiz jaunībā bija cerējis sasniegt.

Viņš bija gribējis uzcelt māju – un to bija izdarījis. Viņš bija gribējis atrast mīļoto meiteni. Bet te kaut kas bija nogājis greizi. Meitene, kuru viņš bija noskatījis, aizgāja pie cita. Otru, viņai līdzīgu, vīrs nebija sastapis. Viņš bija gribējis dēlu. Bet tāpēc, ka nebija mīļotās meitenes, nebija arī dēla. Viņš bija gribējis uzticamu draugu un to sastapa sava suņa veidolā. Viņš bija... Jā! Bet šobrīd viņš bija gluži viens savā mājā, kurai apkārt šņakarējās un šaudījās negausīgie vēji, kuri mūždien kāroja aizraut mājeli sev līdzī. Šobrīd viņš vārīja tēju, bet uz viņa cimdiem pavarda priekšā gulēja neticami skaists, nekad neredzēts putns, kuru viņa sirds nebija atļāvusi atstāt sniegā.

Tad pēkšņi vīram šķita, ka putns paver acis. Tas tak nevarēja būt! Vīrs pieliecās tuvāk. Viņš maigi pieskārās putna spārnā, un... putns tiešām atvēra acis! Putns bija dzīvs! Vīrs nespēja noticēt tam, ko redz, bet kļūdīties nebija iespējams. Putns skatījās vīrā gudrām, mierīgām, melnām acīm, un tās neapšaubāmi bija dzīvas, kaut ne mazākā kustība vai kas cits par to neliecināja.

– Ak! – iesaucās vīrs. – Neticami! Tu esi dzīvs! Droši vien tu esi izslāpis!

Vīrs gribēja padzirdīt putnu. Tēja jau bija uzvārījusies, bet vēl pārāk karsta. Savukārt sniega ūdens spainī – pārāk auksts. Tā kā vīram bija tikai viena krūze, viņš paņēma bļodiņu, ielēja tajā nedaudz tējas un tikmēr skalināja, līdz tēja vairs nebija karsta. Tad viņš paņēma putnu rokās un mēģināja padzirdīt. Viegli tas nenācās, jo putns bija gauži nespēcīgs. Beidzot tomēr putns norija pāris malku siltās tējas. Dzēriens acīmredzot nāca par labu, jo putns sakustējās un pagrozīja galvu.

Ugunij pavardā kuroties, istabā kļuva pavisam silti. Vīram pat bija par karstu, bet putna dēļ viņš neļāva ugunij ne mirkli apdzist. Ja jau putns bija dzīvs un varēja padzerties, vīram radās cerība, ka tas varēs arī nostāties uz kājām un pēcāk pat lidot. O! Tas bija kas neticams! Kas neiedomājams!

Cauru dienu viņš to vien darīja kā uzmanīja pavardā uguni. Dienas gaitā viņš atnesa vēl vairākus klēpjus malkas un mēģināja putnu pabarot ar tējā iedrupinātu maizi. Vīram par prieku, putns norija vairākus kumosus.

Nakti putns pavadīja turpat – pavarda priekšā. Tagad jau viņš gulēja kā putniem pienākas, pavilcis zem sevis kājiņas un galviņu paslēpis zem spārna.

Vīrs naktī ik pa laikam cēlās, lai iemestu pavardā pa malkas pagalei un apraudzītu savu putnu.

Otrā dienā putns jau spēja nostāvēt kājās. Bet trešajā dienā pirmo reizi izpleta spārnus, un vīra acu priekšā uzzibsnīja zila varavīksne. Aiz laimes vīram asaras saskrēja acīs.

Tā viņi abi sāka dzīvot kopā. Vīrs dalījās ar putnu savās maltītēs un bija atdevis putnam vienu kažokādas cimdu, kur tas drīkstēja atpūsties.

Tagad vīrs, rokot sniegu, darbojās ar vienu cimdu, ko pārmaiņus uzvilka gan vienā, gan otrā rokā.

Vīrs bija iesācis ar putnu sarunāties. Viņš stāstīja putnam visu, kas vien šķita svarīgs. Un tā, kādā vakarā sildoties pie pavarda, vīrs ieteicās:

– Tā ir necerēta laime, ka tevi atradu! Joprojām nespēju noticēt! Nebūtu racis ceļu uz malkas šķūnīti, nebūtu tevi izgājis. Ak, kungs! Kas tad būtu noticis! Tu būtu pagalam!

Vīrs aiz brīnumiem gluži vai sastinga, kad putns pēkšņi ierunājās:

– Tu nevarēji mani neatrast! – viņš teica un izpleta savus zili varavīkšņainos spārnus. – Tu nevarēji mani neatrast, un es nevarēju nosalt, jo es esmu tava Ticība.

Vīrs neticēja savām ausīm. Putns esot viņa ticība! Viņš jau sen bija pazaudējis savu ticību. Auksti vēji to bija aizpūtuši. Kazrozes viņa ticību

bija izziedējušas un pārvērtušas baltās pūkās... Arī mīļotā meitene, aizējot pie cita, bija paņēmusi līdzīgu daļu viņa ticības. Bet putns? Brīnumainais zilais putns saka, ka esot viņa ticība!

– Es esmu tava Ticība! – putns atkātoja. – Ticība nevar nosalt. Tā nekad nemirst. To var vienīgi pazaudēt. Bet, ja mani meklē, es vienmēr atgriežos, jo esmu nemirstīgs.

To teicis, putns apklusā. Vairāk viņš nebilda ne vārda. Vīrs cauru nakti nosēdēja pie gandrīz atdzisušā pavarda un domāja, domāja...

Domāja par to, kam bija ticējis. Domāja, kurā brīdī pārstājis ticēt. Prātoja, kāpēc tieši tagad atradis zilo putnu, un, pēkšņi, saprata, ka ir to meklējis. Jau labu laiku meklējis. Vasarās, klīzdams pa mežiem, ziemās, rakdamies caur sniegu, meklējis un meklējis. Tikai nav sapratis, ko īsti meklē. Izrādās, viņš bija meklējis savu ticību. O! Viņš bija to atradis! Vīrs juta, ka kļuvis vieglāk elpot.

Nākamajā rītā vīram atkal bija jāiet pēc malkas. No jauna bija jāatrok puteņa aizputinātā taka, jo naktī putenis bija plosījies īpaši sparīgi. Un, rokot biezo sniegu ar vienu cimdoto, otru – kailu roku, viņa acu priekšā nozibēja kas zaļš. Nometis lāpstu un cimdus, vīrs kailām rokām kašājās pa sniegu tajā vietā, kur bija redzējis pazīmi ko zaļu. Viņa pārsteigums bija neappraktāms, uzejot dziļajā sniegā vēl vienu putnu. Arī šis izskatījās pagalam sastindzis un beigts, bet vīrs ļoti cerēja, ka tā tikai izskatās.

Piemirsis par lāpstu, viņš pakāra putnu un steidzās uz mājām. Pusceļā viņš attapās, ka aizmirsis sniegā savu kažokādas cimdus. Kur viņš ierīkos zaļajam putnam gulvietu? Nācās iet atpakaļ. Cieši piespiedis putnu sev klāt, vīrs iegāja istabā, kur viņam pretī lidoja zilais putns.

– Es atradu vēl ko! – vīrs priecīgi sauca. – Tas laikam ir tavs brālis! Skaties!

Vīrs saudzīgi noguldīja savu atradumu pavarda priekšā uz otra kažokādas cimda. Šoreiz vīrs ne uz bīdi nenolaida acis no zaļā putna, kurš izskatījās tikpat zīdaini spožs un glezns kā viņa zilais līdzinieks. Vīrs nevarēja vien sagaidīt, kad putns atvērs acis. Viņš cieši ticēja, ka tā būs. Tā vienkārši bija jābūt.

– Saki, – viņš domīgi vaicāja zilajam putnam, – kāpēc manā ceļā gadījies šis zaļais brīnums? Ja negribi, vari neatbildēt. Esmu dzirdējis tevi runājam tikai vienu reizi. Tu jau arī nevari nepārtraukti plāpāt, kā to daru es. Tomēr es patiesi ticu, ka viņš ir dzīvs un tūlīt atvērs acis.

Zilais putns klusēja. Viņš tikai uzlaidās vīram uz pleca. Tā viņi divatā sēdēja un gaidīja zaļā putna atmošanos.

Ilgi zaļais putns nevēra vaļā acis. Tikai uz rīta pusi, kad aiz loga ausa pelēka gaismiņa, vīram likās, ka putns pavisam nemanāmi sakustējās. Palūkojies vērīgāk, vīrs ieraudzīja, ka viņā veras divas melnas, spožas, pateicīgas acis.

Vīrs sarosījās. Putns bija jāpadzirda, jāiekārto ērtāk uguns tuvumā. Pavisam drīz uz vienīgā krēsla, pavarda priekšā, ērti iekārtojušies vīra

ziemas cimdos, sildījās divi putni. Viens – koši zils, dzīvīgs, kurš, ik pa laikam apmetot loku pa istabu, izvingrinot spārnus, ne reizi nepiemirsa uz brīdi piemesties vīram uz pleca. Otrs – zaļš. Tik zaļš kā rasota plava kad pirmie saules stari tai pieskaras. Tik zaļš, cik vien zaļa var būt plava pēc viena kārtīga negaisa. Zaļais putns gan vēl izskatījās stipri vārgs, bet acīs tam atvīzēja uguns atspīdums, un vīrs bija pārliecināts, ka pavisam drīz putns varēs piecelties un pat lidot.

Tā arī bija. Turpmāk viņam nācās tējā un maizē dalīties ar diviem putniem, bet vīrs par to nemaz nebēdāja.

Arī zaļais putns runāja. Viņš, tāpat kā zilais putns, runāja tikai vienu reizi. Šajā vienā reizē viņš vīram pateica ko tādu, par ko viņam tagad nācās prātot katru brīvu brīdi.

Kad vīrs zaļajam putnam bija vaicājis, kā tas šurp nokļuvis, no kurienes nācis un kā viņu sauc, zaļais, varavīkšņainais putns bija atbildējis, ka esot Cerība, ko vīrs pazaudējis reizē ar Ticību. Ka Cerība, tāpat kā Ticība, nevarot nomirt. To nevarot nogalēt vai kā citādi piebeigt. Varot vien pazaudēt. Cerība un Ticība esot mūžīgas.

Lieki piebilst, ka vīrs jutās ļoti laimīgs. Viņš vairs nebija viens! Viņš dzīvoja vienā mājā ar Ticību un Cerību! Abi putni mīlēja laiku pa laikam uzvesties vīram uz pleciem. Tad vīrs lepni staigāja pa istabu un iedomājās, ka atgādina koku, kura zaros dzīvo putni.

Gāja laiks. Ziema nesteidzās aiziet. Zemē, kur dzīvoja vīrs, ziemas bija nesteidzīgas un pamatīgas. Vēji joprojām nebija atmetuši domu pievākt vīra mājeli sev un katru nakti neatlaidīgi centās aizputināt visas atraktās takas. Vīram katru dienu kā kurmim nācās rakties līdz malkas šķūnītim, lai ienestu malku, kurinātu pavadu un sasildītu sevi un abus savus putnus.

Un tad kādā īpaši nejaukā, vējainā un aukstā dienā, kad putenis putināja un vējš trakoja un rūca kā simts lāči vienlaikus, istabā izbeidzās malka. Vīrs bija spiests rakties caur sniegu līdz malkas šķūnītim. Puteņoja tik stipri, ka vīrs nespēja redzēt pat soli uz priekšu. Ko nu vēl runāt par malkas šķūnīša saskatīšanu! Tomēr vīram sniegs bija jārok, un viņš raka. Cimdu viņam vairs nebija. Tos vīrs bija atdevis saviem putniem. Viņš taču nevarēja, nedrīkstēja nosaldēt savus putnus! Par sevi vīrs īpaši neuztraucās. Bet putni! Viņa varavīksnes putni! Ar tiem nekas nedrīkstēja notikt. Un, kaut arī tie abi vienā balsī bija apgalvojuši, ka nevar aiziet bojā, vīrs domāja, ka nomiršana nemaz daudz neatšķiras no nosalšanas. Kurš gan atradīs sasalušos putnus, ja viņa nebūs? Diez vai pat viņam laimētos otrreiz tos uziet. O! Nē! Viņam bija jāsaprāt, ka putniem un sev siltums, lūzt tur vai plīst.

Vīrs raka un raka. Cik viņam izdevās atrakt, tikpat daudz putenis nekavējoties aizputināja. Vīram jau šķita, ka nekad, nekad netiks līdz malkai. Rokas bija pārsalušas, un vairs nevarēja atlikt pirkstus, kas bija cieši iekrampējušies lāpstas kātā. Bet tajā brīdī, kad vīram šķita, ka šis ir pēdējais lāpstas dūriens sniega kupenā, viņam uz pleciem uzlaidās viņa

putni – zilais un zaļais. Pēkšņi vīram nez no kurienes radās spēks. Aukstumu viņš vairs nejuta. Sniegs vairs nešķita ne biezs, ne smags. Kad malkas šķūnītis bija vairs tikai soļa attālumā, vīrs sniegā pamanīja ko sārta. Tikai pavisam īsu mirkli sārtais bija pazibējis, bet vīrs pēkšņi piemirsa par malku un pat par saviem putniem. Viņš ierakās irdenajā sniegā līdz pat elkoņiem un centās sataustīt un atrast to, kas bija pazibējis acu priekšā. Un viņš to atrada! Vēl neizvilcis un neatbrīvojis atradumu no sniega, vīrs jau zināja, ka ir atradis putnu. Vēl vienu putnu!

Pat nemēģinājis nopurināt no kājām sniegu, vīrs iesteidzās istabā. Uguns bija gandrīz izdzisusi. Malkas nebija ne pagales. Tik tālu vīrs nemaz nebija ticis. Daudz nedomādams, vīrs paķēra no gultas savu spilvenu, noguldīja uz tā atrasto putnu un, salauzis vienīgo krēslu, iemeta to pavadā. Uguns atdzīvojās. Liesmas izstaipījās. Istabā kļuva gaiši un silti.

Vīrs no jauna pievērsās atrastajam putnam. Šim putnam bija zeltaini sārti spārni. Tas izskatījās uz mata tāds pats kā zilais un zaļais putns, tikai bija daudz vārgāks. Vienu brīdi vīrs jau nobijās, vai tikai putns nav pagalam, bet spārni izskatījās tik zīdaini, tik smalki, tik dzīvi, ka vīrs nolēma, ka tā nedrīkst būt. Zilais un zaļais putns joprojām tupēja vīram uz pleciem, un viņš juta, ka nav viens. Šī sajūta deva spēku.

Kad vīrs bija darījis visu iespējamo, lai atrastajam putnam būtu labi, viņš tomēr bija spiests doties pēc malkas. Saprotais, viņam vēl bija atlicis galds un gulta, bet tas bija nieks pret ziemas vējiem un salu. Turklāt kur tad viņš gulētu un uz kā ar putniem dalītu maltīti?

Šoreiz zilais un zaļais putns kopā ar vīru devās pēc malkas. Putenis bija rimies. Vīrs jau bija bažījies, ka vēlreiz nāksies atrakt visu taku. Kā par brīnumu, taka bija ideāli attīrīta. Laikam vējš bija pamanījis aizpūst no takas visu sniegu, ko iepriekš pats bija saputinājis. Pat šķūnīša durvis varēja atdarīt bez pūlēm. Vīrs atviegloti uzelpoja.

Kad viņš, ar putniem uz pleciem un malkas klēpi rokās, atgriezās, istaba viņus sagaidīja ar patīkamu siltumu. Ielicis pavadā dažas no atnestajām pagalēm, vīrs laimīgi nopūtās. Tad iedomājās, ka atrastais putns drīz modīsies, un uzlika vārīties tēju.

Šoreiz visi trīs – vīrs un abi putni, zaļais un zilais, – tupēja pavarda priekšā un nenovērsa acis no zeltaini sarkanā putna, kuram taču reiz vajadzēja pamosties.

Varbūt tāpēc, ka putns bija daudz vārgāks par saviem līdziniekiem, varbūt tāpēc, ka ilgāk gulējis sniegā un salā, viņš ilgi nevēra vaļā acis. Pieņāca vakars. Pagāja nakts. Vīrs kļuva nemierīgs, bet zilais un zaļais putns turpināja mierīgi sēdēt viņam uz pleciem, liekot arī vīram nomierināties un saglabāt pacietību. Kaut vai tāpēc vien, ka vīram plecos sēdēja abi putni, viņš bija spiests kustēties lēni, lai tie nenokristu. Tāpēc visi turpināja gaidīt. Pagāja vēl viena nakts.

Un tad iestājās jauna diena. Neparasti skaista, saulaina diena. Diena, kad saule ieskatījās caur vīra mājas logu, ar saviem stariem aizsniedzama

pavardu un tā priekšā sēdošos stāvus. Arī vēji nez kāpēc bija pieklusuši. Kad saules stari skāra sārto putnu, tas atvēra acis. Vīrs skatījās putnā un nevarēja pateikt, ko īsti jūt. Putna acis bija tikpat melnas un spožas kā zilajam un zaļajam putnam, bet sarkanā putna acīs bija kas bezgalīgi dziļš. Kaut kas, kas neļāva novērsties. Kad beidzot vīram izdevās novērst skatienu, bija sajūta, ka viņš joprojām skatās melnajās, mirdzošajās, īpašas gaismas pilnajās acīs.

Zilais un zaļais putns sarosījās. Vīrs attapās, ka sarkanais putns noteikti ir izslāpis. Viņš padzirdīja vispirms sarkano, tad zilo un zaļo putnu. Pēkšņi vīru pārņēma milzīgs nogurums. Nolicis sarkano putnu atpakaļ uz spilvena pavarda priekšā un turpat blakus savos kažokādas cimdos iekārtojās zilo un zaļo putnu, vīrs ielika pavardā vēl dažas malkas pagales un iekāpa gultā. Nolika galvu uz cietajiem dēļiem, jo spilvenu viņš bija atdevis sarkanajam putnam, un aizmiga. Viņš gulēja saldi un ilgi. Kad vīrs pamodās, bija jau satumsis un uguns praktiski izdzisusi, bet istabā aukstumu nejuta. Putni mierīgi dusēja savās vietās pavarda priekšā. Istabā valdīja miers un klusums. Vīrs klusi piecēlās un atjaunoja pavardā uguni. Uguns dzīvīgi lāktīja, un istabā kļuva gaišs. Vīrs skatījās uz trim pavarda priekšā guļošajiem putniem, un viņa sirds pildījās ar siltumu un prieku. Tik labi vīrs sen nebija juties. Patiesībā viņš vispār nespēja atcerēties, kad ir tik labi juties. Vīrs pasmaidīja, piegāja pie loga un pavērās ārā. Nakts bija ne tik tumša kā citkārt. Debesis bija skaidras. Tajās mirdzēja un mirkšķināja neskaitāmas zvaigznes. Spīdēja apaļš, spožs mēness. Sniegs bija biezs, balts, bet, skatoties pa logu, nemaz nelikās auksts. Vīrs skatījās un prātoja, ka sniegs patiesībā ir zemes sega, kas dod viņai siltumu, ļaujot zemei atpūsties un gaidīt vasaru.

Vīrs no jauna sajuta nogurumu un, vēlreiz apraudzījis guļošos putnus, ierāpās atpakaļ gultā. Viņš bija tā noguris, ka parastā sega šķita dūnas vieglumā, bet spilvena trūkumu viņš vispār nejuta.

Līdz ar pirmajiem saules stariem vīrs pamodās. Līdz ar viņu jaunajai dienai bija gatavi arī zilais un zaļais putns. Pēdējā laikā abi bija ieraduši lielāko dienas daļu pavadīt, sēžot vīram uz pleciem. Trijatā viņi no jauna iekūra uguni, uzvārīja tēju un sagatavojās brokastīm.

Pa to laiku arī sarkanais putns bija pamodies. Pirmo vīrs pabaroja sarkano putnu. Zilais un zaļais putns jau ēda paši.

Kad brokastis bija ieturētas, sarkanais putns pirmo reizi pieslējās kājās un izpleta spārnus. Vīram aizrāvās elpa. Spārni vizēja zeltaini sārti, un krāsas mainījās no pavisam gaiši sārtas līdz tumši sarkanai. Spārnu spalviņas izskatījās tik zīdaini mīkstas, ka bail bija pat elpot uz to pusi. Vīrs jau pastiepa roku, lai pieskartos, bet atrāvās atpakaļ. Viņš tiešām baidījās putnam pieskarties. Viņa rokas, salīdzinot ar putna ķermeni, bija kā lāpstas.

Tad putns pats uzlidoja uz vīra pastieptās rokas. Vīram acīs sariesās asaras, un viņš nočukstēja:

– No kurienes tu nāc? Kā tu mani atradi? Kā tevi sauc? Kāpēc tu esi te?

Un putns atbildēja:

– Es esmu tava Mīlestība! Es tevi neatradu. Tu atradi mani. Es tavā tuvumā biju visu laiku. Es nekad neesmu tevi pametusi. Tu tikai biji par mani piemirsis. Tu mani atradi tāpēc, ka meklēji. Tāpēc, ka ticēji, un tāpēc, ka cerēji mani atrast. Kamēr tu mani neaizmirsīsi, kamēr tu ticēsi un cerēsi, es būšu ar tevi. Bet, ja tu mani aizmirsīsi, tev nāksies mani meklēt. Es nevaru tev pateikt, kad un kur tu mani atradīsi, vai tev vispār izdosies vēlreiz mani atrast, jo mīlestība nav zeķe, kas, vakar nomesta, rītā būs turpat atrodama.

To teicis, putns apklusā. Vīrs sajuta sevī nekad neizjustu spēku. Viņam piederēja trīs visšķaistākie putni pasaulē – Ticība, Cerība un Mīlestība! Vīrs neparko nebija ar mieru viņus pazaudēt. Pasaule bija tik skaista! Vēji nelikās briesmīgi! Ziemai drīz bija jābeidzas.

Tā arī notika. Ziema aizgāja līdz nākamajai ziemai, paņemdamā sev līdzī nevaldāmos vējus. Sniegs nokusa. Visās iespējamās vietās garumā stiepās kazrozes, steigšoties atvērt savus rozīgos ziedus un izziedēt. Vīrs kopā ar saviem trim putniem klejoja pa mežiem, medījot, lasot ogas un gādājot malku nākamajai ziemai. Kā piektais viņiem līdzī skrēja pinkaini lācīgs kucēns. Visi jutās laimīgi. Citādi jau nemaz nevar būt, ja ar tevi kopā ir Ticība, Cerība un Mīlestība.